

havde jeg ogsaa Lejlighed til at omtale ved Forslagets første Behandling, men jeg har Lyst til at understrege det igen. Det er af den Slags Ting, som først opnaas Tid efter anden. Men Udvalgets Flertal har det Haab, at der ved denne Lov er aabnet Betingelser for, at det lader sig gøre at faa en diplomatisk Repræsentation, der kan opfylde de Krav, som man med Rette ogsaa fra Erhvervslivet kan stille til vor udenrigske Repræsentation.

Inden jeg slutter disse Bemærkninger, skylder jeg endnu at oplyse, at der af den højtærede Udenrigsminister i Overensstemmelse med de Udtalelser, han fremsatte under Forslagets første Behandling, er givet Finansudvalget de fornødne Oplysninger angaaende det af det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (H. L. Møller) her i Tinget omtalte Interview af vor Gesandt i Berlin, et Interview, der stod i „Lokal-Anzeiger“, men hvis Ordly senere blev dementeret og gengivet paa den rigtige Maade i et Par danske Blade. Den højtærede Udenrigsminister har forelagt Finansudvalget samtlige de Oplysninger, som forelaa om, hvad der var foretaget i denne Sag: Finansudvalget har haft til Gennemsyn de paagældende Telegrammer og Skrivelser, som have været vekslende, og Finansudvalget har da, som det vil ses af Betænkningen, efter at have sat sig ind i samtlige disse Sager, fundet Anledning til at udtale for det første, at det maatte anses for heldigt, om den paagældende Gesandt i Berlin, inden den vedkommende Reporter afleverede sit Interview til Bladet, havde sikret sig, at hans Udtalelser vare blevne gengivne med de af ham brugte Ord og i den Form, hvori han havde udtalt dem, men at der i øvrigt, henset til Sagens videre Forløb, ikke med Rette kan rettes nogen som helst Bebrejdelse hverken mod Gesandten i Berlin ej heller mod den højtærede Udenrigsminister.

Jeg skal indskrænke mig til disse Udtalelser, idet jeg som allerede nævnt anbefaler de af Udvalget og dets Flertal stillede Ændringer, hvoraf et stort Tal som sagt er rent redaktionelle.

L. Rasmussen (Vejle Amts 1ste Valgkreds): Som omtalt af den ærede Ordfører har det socialdemokratiske Mindretal i Finansudvalget foreslaaet, at Lovforslagets første 12 Paragraffer skulle udgaa, saaledes at vi, hvis dette Forslag vedtages, bibeholde den nuværende Ordning, hvad Diplomativæsenet angaar. Dette tilfredsstillende og egentlig ikke, idet vi helst vilde have en

Ordning, ved hvilken vi gennemførte Besparelser og betydelige Besparelser i Forhold til det nuværende. Vi have derfor i Udvalget ønsket at faa Oplysninger om, af hvilken Art Diplomatiets Virksomhed er. Vi have anmodet om at faa at vide Indholdet af de Skrivelser, som ere indgaaede til Udenrigsministeriet, og som ere udgaaede fra Udenrigsministeriet til vore Diplomater, men man har i Udvalget ment, at saadanne Oplysninger ikke vilde have nogen Betydning, fordi det ikke egentlig var Indholdet af disse Skrivelser, der angav eller kunde anlægges som Maalestok for Betydningen af Diplomatiets.

Den Kommission, som har været nedsat om og særlig har beskæftiget sig med denne Sag, og som derfor bedre end Udvalget har haft Lejlighed til at gøre sig bekendt med disse Forhold, siger i sin Betænkning Side 29, „at de løbende Sager ved Gesandtskaberne tage til, turde være indlysende, men Kommissionen ser sig dog ikke i Stand til at oplyse dette ved Tal.“ Altsaa, ikke en Gang Kommissionen har kunnet give Oplysning om, af hvilken Art denne Virksomhed er. Vi havde ønsket, at man kunde faa en betydelig Indskrænkning af de store Udgifter, vi have til vort Diplomati, væsentligt fordi vi mene, at vi maatte kunne naa hen til — ved efterhaanden at udvide vort Konsulatvæsen — helt at undvære Diplomaterne. Der er blevet sagt, at den væsentlige Grund til, at vi skulde bevare Diplomatiets, er, at det kunde bidrage til at vedligeholde et venskabeligt Forhold mellem Landene. Nu er det naturligvis umuligt at danne sig noget Skøn over, hvad Diplomaterne have bidraget gennem Aarene i den Retning. Men saa meget tør jeg sige, at jeg tror, at Forholdet snarere har været det, at det er Diplomaterne, der have været Skyld i Krigene mellem Landene, end det, at de have bidraget til at opretholde fredelige Forhold. Jeg tror, at ved de diplomatiske Middage, som ere en væsentlig Del af Diplomaternes Virksomhed, har man snarere afstedkommet Forviklinger end tilvejebragt fredelige Forhold.

Selv om det bliver noget bedre ved den foreslaaede Ordning, har det hidtil været saaledes, at Stillingerne som Diplomater have været forbeholdt Adelsmænd, de øverste Samfundsklasser. Vi mene, at netop disse Mennesker ikke egne sig til at optræde til Gavn for vort Land i de udenlandske Storstæder. Vi havde derfor ønsket at faa en Ordning, der kunde medføre Besparelser, og havde ventet, naar vi kom